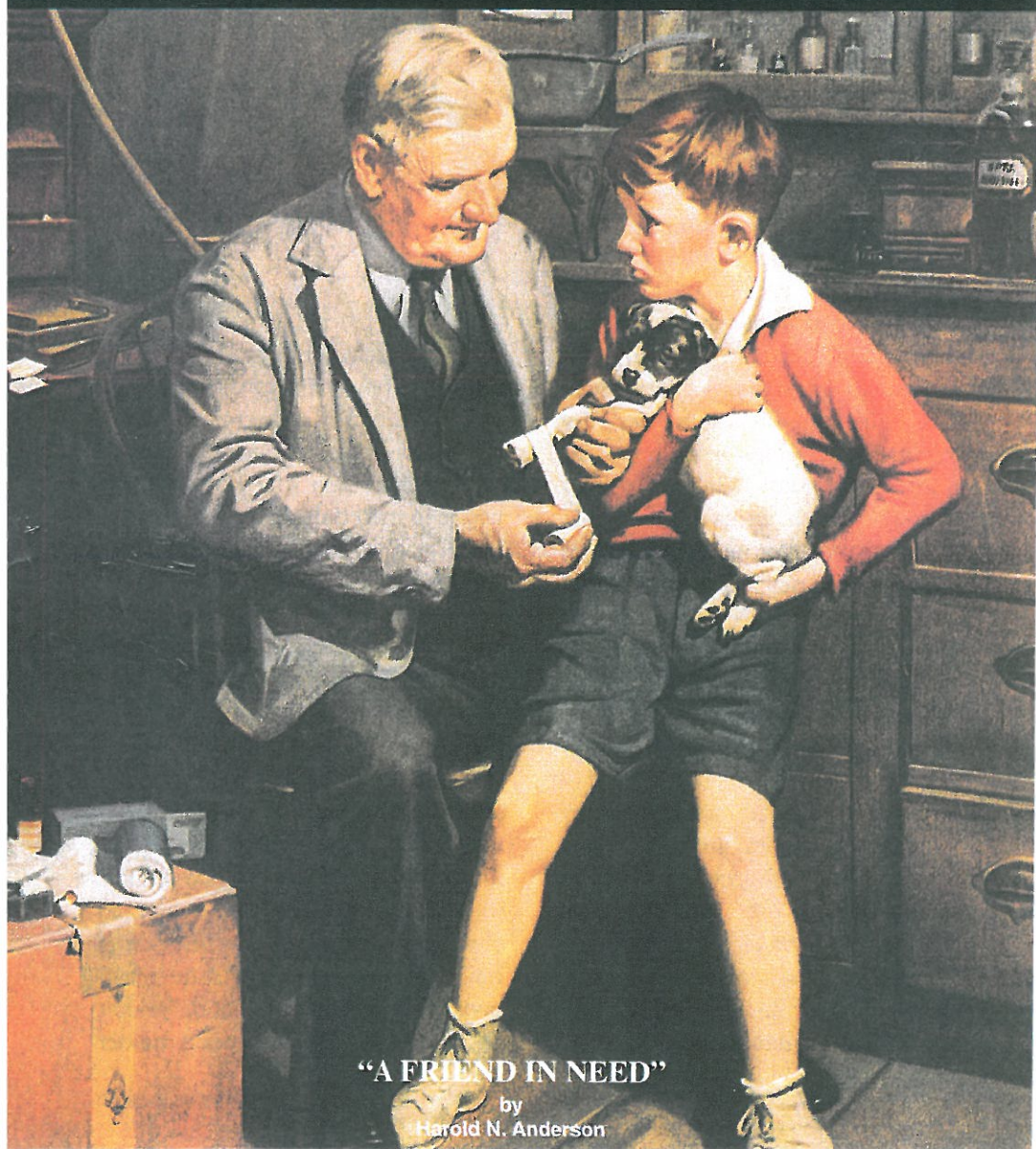

Aktiv Pensjonstid

Nr. 3. - 3. kvartal 1998 - 9. årgang

"A FRIEND IN NEED"

by
Harold N. Anderson

Gullfiskene, livet og døden

Det er høst. Sommeren er på hell. Blåveisen og hvitveisen har forlenget sagt takk for seg. Epleplomme- og pæretrær har kastet sin imponerende blomsterprakt, og lover nå en rik høst. Hagens vell av blomster har kjempet om førsteplassen i duft og skjønnhet. Småfuglene har kvitret og sunget sommeren igennem, utrettelige i sin søking etter mat, både i trær og på bakken.

Det er livet som har spiret, som har sprengt seg frem og gitt mennesket nye gleder og forhåpninger. Det er livet slik Gud skapte det fra begynnelsen. Hans erfaring var at det var »såre godt». Gud vet at livet er godt. Det er en gave han gir til oss. En gave han ønsker vi skal ta vare på slik at den blir evig.

Vi er barnevakt i dag. De to småjentene er hjemme alene, men fullstendig trygge når de vet at farmor og farfar er i huset. Og fra lyder og pludring vi hører, vet vi at alt er vel.

Plutselig skjærer sår, fortvilet barnegråt gjennom luften. Den trenger gjennom vegger og tak og når farmors lyttende øre. Hun løper opp trappen og finner de to sittende tett omslynget. Den største trøster den yngre. Og i farmors trygge favn blir de etter hvert rolige begge to.

Det er døden, denne grusomme siste fiende, som har gjort inntog i uskyldige, lykkelige barneliv. Hvem er det nå døden har nådd? Begge gullfiskene i den lille bollen ligger begge to med buken i været.

Når sorgen har stilnet noe, går farmor ned til sitt eget igjen. Hun har satt dem igang med noe som skal hjelpe dem å glemme denne tragiske hendelsen. Men de har nok ikke helt glemt hva som er skjedd.

Litt senere hører vi dem i trappen og ser dem vandre høytidelig ved siden av hverandre ut i hagen. Den yngste har en plastpose med de to døde fiskene i hånden. De stanser under ett av de store trærne, og med stumpen av en tørr gren graver de et hull i bakken. Så legger de plastposen forsiktig ned i hullet og dekker over med jord. De reiser seg, holder

hverandre i hendene og synger en sang. Vi hører ikke teksten, men det er sikkert en de synes passer for anledningen. Deretter finner de en flat sten, legger den over graven og skriver noe på stenen: »Her hviler Gulla og Plompen.»

En stund senere kommer deres venninner, og praten og leken går sin vante gang rundt hele eiendommen. Alle er glade og lykkelige.

Vi to besteforeldre sitter litt i ettertanke og stille refleksjoner omkring livet som Guds vidunderlige gave, og døden som den siste fiende. Vi føler respekten for livet, sorgen over døden, men like fullt har vi en mer opphøyet stilling til disse forhold enn dem som ikke er troende. Vi sørger ikke «som de andre». Vi vet at døden er en realitet, men vet også at Jesus har vunnet den endelige seier over døden. Samtidig vet vi at livet like fullt er Guds ufattelige gave. Og denne gaven må vi ta vare på så lenge den er forunt oss .

Det er helt naturlig at vi sørger over dem som er gått bort. En dag mister vi den som har stått oss aller nærmest. Den sorg vi da føler er et pant på at vi har elsket. Like fullt må livet, vårt liv, fortsette. Gud har fremdeles noe han vil si oss, noe vi skal si til andre fra ham, noe som skal forsterke vårt forhold til ham.

Det var noe av dette Paulus henviste til da han sa: »Men vi vil ikke, brødre, at dere skal være uvitende om dem som er sovnet inn, for at dere

Forts. side 23

In memoriam

Vår venn Alfred Berger døde fra oss den 6. august 1998 og ble begravet fredag den 14. august fra Betel Adventkirke i Oslo. Kirken var full av sørgende. Mange av hans kolleger avsluttet sitt arbeidermøte på TVS med å ta del i begravelsen, for å hedre Alfreds gode minne og vise medfølelse med hans etterlatte. (Adventnytt inneholder en fullstendig nekrolog).

Aktiv Pensjonstid minnes Alfred Berger som en meget aktiv redaktør med et vell av ideer. Han forstod å aktivisere andre til å ta del i redaksjonsarbeidet og skrev selv en rekke tankevekkende redaksjonelle artikler. Like til det siste var han opptatt av adventbudskapets fremme og han planla på sykeleiet denne utgaven av bladet i detalj. "Når bladet kommer ut, er jeg død", sa han med et lite smil. Så oppmerksom var han på utfallet av sin sykdom. Alfred døde i forvisningen om evig liv gjennom troen på Den Herre Jesus Kristus. Vi lyser fred over hans minne.

IMAGE OG MENIGHETS- VEKST

Adventmenigheten er opptatt av menighetsvekst. Det er vår oppgave å vinne våre medmennesker for det siste nådebudskapet. Når dette skjer, og nye søsken tillegges menigheten, fryder vi oss. Den høytidelige dåpshandlingen når de nye søsken avlegger "det gode vitnesbyrd" og blir døpt, er en viktig begivenhet og unnlater aldri å gjøre inntrykk. I guttedagene hjemme i Bergen skjedde dåpshandlingene ofte under svært primitive forhold, men de var preget av glede og høytid. Nye søsken var kommet til og vi følte at det var vekst og fremgang for Guds folk. De av våre predikanter, som sammen med menigheten ledet mange til tro på Jesus ble våre helter, våre forbilder. Predikanten, forstandere, menighetstjenere og menighetssøstre ledet den høytidelige handlingen. Fremdeles kan jeg se for meg møter da flere titalls nye medlemmer ble døpt ved en enkelt dåpshandling og jeg hører "klask-klask" der nydøpte bak forheng vandret langs kirkesalen og ned i underetasjen for å skifte til tørre klær.

I riktig gamle dager, ved begynnelsen av det tjuende århundret, og gjennom mange år, var det slik at den fremadstrebbende unge predikant (prøvepredikant) først ble ordinert til tjenesten etter at han hadde etablert en ny menighet. Dette var forutsetningen for ordinasjon.

I senere år, etter avslutningen av "krigen", da Adventistsamfunnet gjennom dollaroverføringer fra USA fikk kjøpetillatelse for nye biler, måtte misjonsarbeideren først bevise minst 5 års fremgangsrik predikant-tjeneste før han kom på samfunnets bilpolicyordning og fikk tillatelse til å kjøpe ny bil. I de dager kjørte de fleste av våre arbeidere rundt i V.W. Vi var den gang og er fortsatt -

opptatt av at menigheten skal vokse. Den predikant som ikke kunne vise til døpte "sjeler" og menighetsvekst hadde det ikke bra, trass i andre talenter. Menighetsvekst var og er fremdeles viktig for adventister.

I våre dager er det ikke så enkelt å vinne nye "sjeler". Det er heller ikke lett å holde offentlige virksomheter. Det skal mye til før folk kommer seg opp av godstolen der de sitter og ser på TV og ut av hjemmet for å være til stede ved et av våre offentlige møter. Tilfeldig og uprovosert vold skremmer også særlig eldre mennesker. Noen predikanter "får det til", mens kolleger prøver andre metoder. Våre krav til suksess er blitt mere beskjedne og omdefinerte. Vi er blitt oppmerksomme på at menighetspleie, arbeid for unge og eldre i menigheten, den store innsats skolene våre gjør og det vitnesbyrd vårt helsearbeid gir, betyr meget for menighetsvekst. Alle våre anstrengelser og all vår planlegging er ofte formidabel. Resultatene står dessverre ikke i forhold til innsatsen. Vi spør "hvorfor" og finner mange forklaringer.

Kan det være at vårt image som menighet er med til å bestemme vår suksess eller manglende suksess som sjelevinnere? Hvordan tenker du deg at vårt image egentlig er? Hvordan oppfattes vi av menneskene omkring oss? Vi sier om oss selv at vi oppfyller profetien om "engelen som flyr under det høyeste av himmelen". Men er vi egentlig godt nok kjent til

at dette er sant for den norske adventmenigheten? Hvilket bilde har andre av adventismen og adventistene? Hva er med til å danne dette bildet?

Vår forkynnelse? Vår virksomhet i lokalsamfunnet og ellers i verden? Vårt vitnesbyrd som enkeltindivider? - Kanskje vi ved å tenke gjennom disse spørsmålene kan danne oss et inntrykk av hva som må til for at vi skal få oppleve vekkelse og menighetsvekst!

I min oppvekst var vi kjent som de som "holder søndag på lørdag og ikke spiser svinekjøtt." I dag er vegetarisme et allment kjent begrep og hviledagens betydning mer et spørsmål om en dag i uka til

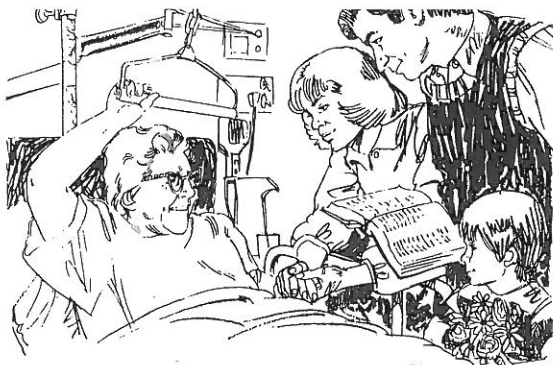
avkobling, turgåing og eventuelt kirkegang, enn en spesiell dag. Større toleranse, men også større likegyldighet er blitt vanlig.

Vi ble opplært til å gi til misjonen gjennom sabbatsskolen og til aktivt å ta del i de årlige innsamlingsaksjonene til beste for virksomheten på misjonsmarkene. Dermed ble vi også kjent og respektert som en misjonsmenighet. Verre var det når det gjaldt sosial virksomhet. Vi tok ikke del i politikk. Dette var ikke bra, nærmest troløst. Når vi noen ganger leste i Review & Herald om våre amerikanske medsøsken som ble medlemmer av Kongressen og hadde andre offentlige oppdrag ble vi forbauset. Kunne slik atferd være riktig? Til tross for det arbeidet Dorkassøstrene gjorde, var det ikke så veldig "god latin" å engasjere seg i sosialt arbeid. Vi ble fortalt at dette var oppgaver vi trygt kunne overlate til Frelsesarmeen og Indremisjonen. Riktignok ble det i våre publikasjoner rapportert om bragder som var utrettet av ADRA's forløper andre steder i verden, men her hjemme var det alltid beskjedent hva vi utførte av sosialt arbeid. Vi hadde en tendens til å isolere oss. Vi skulle ikke ha særlig kontakt med denne verdens barn.

Arroganse er kanskje et velvalgt ord når vi skal beskrive oss selv i forhold til andre troende. Vi adventister har på forunderlig vis fått en religiøs arv å ta vare på. Vi har en forståelse av Skriften, av tiden vi lever i, av helse-

prinsipper, av forholdet mellom mennesker, som burde gjøre oss jublende glade. Men meget mer enn det: Som burde gjøre oss ydmyke og takknemmelige. Vi burde takke, ikke slik fariseeren gjorde det, men takke og prise Herren med ydmyke hjerter. Ikke dømme annerledes troende som fortapelsens barn, men se på dem som Guds barn, kandidater for himmelen. De har bare ikke fått så meget lys som vi, men gjør dette oss berettiget til iskald arroganse og fordømmelse? Kanskje en større grad av ydmykhet kunne bidra til å endre vårt image i godtfolks øyne? Vår arroganse demonstrert i skrift og tale og i den enkeltes liv har bidratt til å isolere oss fra andre mennesker, fra nettopp dem vi ønsket å "vinne for sannheten". Hvordan kan vi innbille oss at vi skal kunne vinne mennesker vi liten eller ingen kontakt har med?

Å bygge opp et image eller bilde tar tid. I likhet med flertallet av den norske befolkningen beundrer jeg Frelsesarmeen. En av våre kjente politikere sa nylig i et intervju om denne bevegelsen: "de lever det de forkynner". Og hva forkynner de? Gjennom organisasjonen og som enkeltmennesker forkynner de medmenneskelighet. De spør ikke etter religiøs tilhørighet, men griper inn i livssituasjoner der alt er gått tapt. De gir mat og klær. De åpner sine lokaler for de forfrosne gatens "løse fugler". Men de gjør meget mer enn dette: De formidler Vår Herres kjær-

lighet til de fortapte. Når frelses-soldatene og offiserene på vinterkalde dager står hutrende ved slumgrytene blir de møtt med respekt og nesten ærefrykt.

Vi har andre humanitære organisasjoner som avtvinger den dypeste respekt. Jeg tenker på Kirkens Nødhjelp. Jeg nevner Den Norske Kreftforening. Blå Kors. Pinsevennskristne som kjemper for dem som er fortapte ofre under alkohol og narkotika. Og jeg takker Gud for at det blant disse finnes sann kristen kjærlighet til de fortapte Adams sønner og døtre.

Det utføres uendelig mye godt også gjennom vår menighet. Jeg har venner som systematisk besøker syke og gamle, som tar del i høstsinnsamling og gir store gaver gjennom kollekter ved våre menigheter. Som betenker menigheten gjennom testamentariske gaver. Som er utadvendte og åpne overfor andre mennesker. Som bidrar til at vår menighet blir aktet og hedret. Som er årsak til at vårt image er så bra som det er. Men vi har fremdeles en lang veg å gå i så måte. Hvis vi skal hindre tap av medlemmer og

oppleve virkelig menighetsvekst må vi bl. a.:

1. Be om ydmykhetens nådegave.
2. Respektere andre kristne.
3. Ta vare på hverandre med åpne, brennende hjerter
4. Ta sosialt ansvar i nærmiljøet.
5. Og sist men ikke minst:
Strekke oss ut mot vår kjære Frelser og bønnfalle ham om en dypere frelseserfaring.
Et nærere forhold til Ham

"Se, hvor de elsker hverandre" ? Slik ble de første kristne beskrevet. De troende hadde alt felles. De hadde omsorg for hverandre. La oss be om denne nådegave. Da vil vi også oppleve en ny dag i det sjelevinnende arbeid. For da vil andre forstå at vi har noe de behøver: Himmelsk kjærlighet. Varme, omsorg, et tilgivende sinnelag, en trang etter å fortelle andre om hva Jesus har gjort for meg personlig. Slike holdninger virker sterkere enn alle andre metoder. Fellesskapet med Jesus og gleden vi får når vi stadig opplever hans nærvær i dagliglivet er det beste fundament for sjelevinning.

Øivind Gjertsen

Den tredje alder

Af AXEL MILHOLT

Dette er den første af tre artikler over dette tema. De er bygget på et foredrag, som overlæge emer. Axel Milholt i 1997 har holdt for seniorforeningen i Skodsborg-Nærum SDA-menighed. Dr. Milholt var læge på Skodsborg Badesanatorium 1948-72, chef medicinsk afdeling 1957-72, administrerende overlæge 1972-77 og konsulent 1977-86.

Mennesker har eet liv, men de har tre aldre.

Den første alder er barndommen og ungdomsårene, hvor vi forbereder os til de kommende arbejdsår. Derpå følger den anden alder, - årene, hvor vi udøver vor væsentligste arbejdsindsats, heldigvis mod betaling! Den tredje alder må så være tiden efter de betalte arbejdsår, - altså 60 - 70 års alderen. Folkepensionen får vi jo fra det 67. år, men der er efterhånden tradition for, at pensjonsalderen rykker frem, ofte helt til de 60 år.

Længden af den tredje alder afhænger følgelig af den enkelte persons levealder og kan blive fra et eller to og helt op til ca. 30 år hvis kræfterne rækker til. Nogle har defineret den tredje alder som "den tid, hvor fritiden bliver et fuldtids-job." Ser vi ca. 150 år tilbage, var der ikke mange, der blev meget over 40 år gamle. Det gælder de fattige og middelstanden. De rige levede

betydelig længere, uden dog at kunne konkurrere med nutidens ældre.

Der har eksisteret mange fordomme om alder og aldring. I antikkens Grækenland forestillede man sig, at den afmålte levetid var bestemt af to livslange processer, henholdsvis Afkøling og Indtørring. Man mente, at mennesker fødtes med en afmålt mængde varmeenergi, der var lokaliseret til hjertet, hvor også Sjælen havde sit sæde. Eftersom årene går, afgives varmeenergien, hvorfor man måtte holde godt hus med den.

Man måtte frem for alt ikke overanstrenges sig, når man var blevet gammel, - så blev man "udbrændt", eller man "brændte sit lys i begge ender".

Fordomme om alderdommen har en forbløffende evne til at holde sig op gennem tiderne. Alene ordet *alderdom*. Alder er ikke en dom over den forbrydelse at blive ældre!

I nyere tid og helt op til nutiden, har

man ofte sammenlignet kroppen med en maskine. Maskinens dele bevæger sig, de slides, der opstår fejl, og til sidst virker maskinen ikke mere, den går i stå. Det lyder som en rimelig forklaring på, at kroppen også går i stå. Men det er en af fordommene om alderdommen!

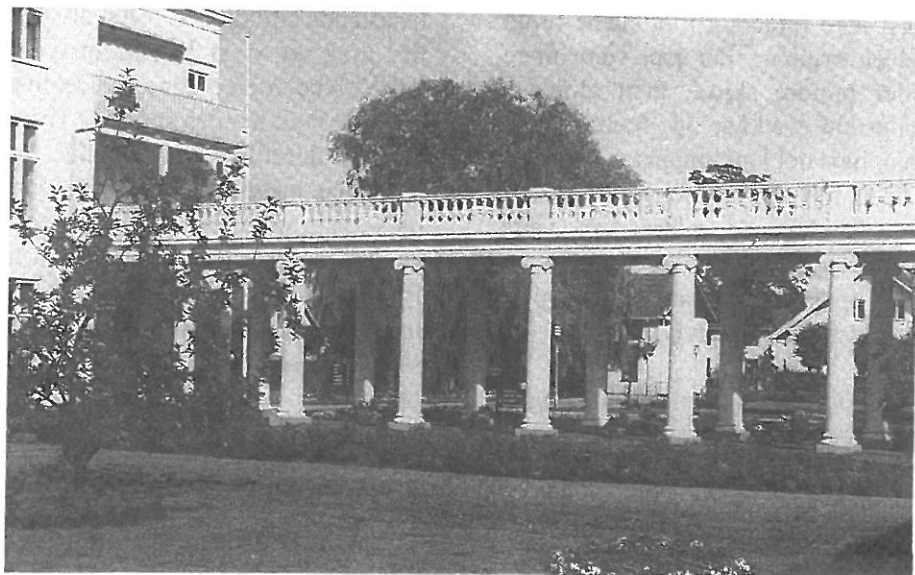
Den afgørende forskel mellem maskinen og menneskekroppen ligger i kroppens mulighed for gendannelse, heling, tilpasning og kompensation. Hjernens celler gendannes ganske vist ikke, - det kan lyde fatalt, men er det ikke. Der er rigelige reserver af hjerneceller. Man forestiller sig at mennesker i almindelighed bruger op til 10-15 % af sine hjerneceller og genier op til ca. 25-30 %. Hjerneceller har den egenskab, at de kan trænes op til at "vikariere" for de beskadigede celler. Men det kræver et intenst optræningsarbejde.

Når man vil fremstille et billede af

alder, bliver det ofte en tegning af en foroverbøjet mand, der staver af sted med støtte af en stok. Han går dårligt, han hører dårligt, alle hans tænder er faldet ud, hans tandprotese sidder og vipper i munden, når han forsøger at sige noget med sin svage, pibende stemme. Det er gammel fordom, *Men sådan er alder ikke!* Det, at tændeme falder ud, skyldes ikke alder, det er sygdom. Tænderne er ikke passet, - de går til af caries og paradentose, - vi kan bevare vore tænder op i en høj alder.

Man siger, at stræbe og at søge er de unges lod, men det, at være vis, er de ældres privilegium. Visdom er nok et lidt værdiladet ord, men man kan vel tale om de ældres erfaring, også i vore dage. Men hvem bryder sig om erfaring for tiden? Man siger lidt hånligt at: "Erfaring, - det er som at købe en billet til et tog, der er kørt!" Mange 50-årige kan i dag ikke

Den smukke søjlegang blev indviet i 1923.

få stillinger, fordi man vil have yngre medarbejdere i firmaet. Dog ser det ud til nu, at man igen er ved at værdsætte de lidt ældres erfaring.

Jeg kan nævne en letsindig omgang med ordet alder, når man i TV-avisen hører en efterlysning af en ældre person, der er gået bort fra hjemmet, og man så siger: "Den etterlyste er utilregnelig på grund af alder!" Man bliver ikke utilregnelig på grund af alder, men på grund af sygdom. Det kunne være demens eller en depression, som også kan ramme andre end ældre.

Jeg har fremhævet nogle fordomme, som jeg finder det urimeligt, at vi bliver hængende i, men jeg indrømmer, at det kan være svært ved symptomer i den ældre alder, at finde ud af, om det drejer sig om sygdom, der evt. kan gøres noget ved, eller om det er alderssymptomer. De ældre selv har ofte tendens til at resignere. "Nu er jeg blevet 75 år, så det må jeg nok finde mig i." Nej, siger jeg. Man skal ikke finde sig i, at slæbe rundt på en sygdom, der kan være mere eller mindre skjult, men alligevel langsomt svækker og trætter kroppen, hvis det kan undgås.

Man må indrømme, at sygdomsbilledet hos de ældre kan være forvirrende. La og nævne et eksempel på hvordan en ret typisk sygehistorie kan udvikle sig.

En 70-årig kvinde plages af slidgigt i hoften. På grund af smerter og ubehag indskrænker hun sin fysiske

aktivitet. Hun opholder sig mest i sin lænestol og den eneste motion, hun får, er et par gange om ugen, hvor hun med hjemmehjælperens assistance kommer på gaden og går et par hundrede meter. Tilværelsen indskrænker hendes psykiske og sociale verden. Der stilles ikke krav til hende. Hun bliver deprimeret. Det fører til, at hun yderligere mister lysten til at bevæge sig omkring. En operation i hoften med et nyt led hjælper hende ikke meget, for hun får ikke den fornødne genoptræning. Det ender med, at hun bliver lige så stillesiddende igen. Tilmed bliver hun overvægtig og udvikler både sukkersyge og forhøjet blodtryk. I 10 år lever hun på den måde og dør således som 80-årig.

Det var slidgigten i hoften, der startede den svækkelse, hun udviklede. Vi ved ikke, hvor stor betydning det, at hun var alene, har haft. Vi ved ikke, hvordan hendes psyke var, - om hun var god til at mønstre belastende situationer. Men af sygehistorien ser vi, at "alderdomssvækkelse" ikke er en diagnose. Det hele startede med hendes slidgigt. Hvordan det derefter kunne udvikle sig, afhænger meget af hendes psykiske og sociale situation. Helt afgørende er det, om hun har motivationen til fysisk aktivitet, og også af om hun har haft en god fysioterapeut til at stimulere sig og undervise hende i optræning.

Artiklen fortsættes i næste nr.

"Gjensynsglede"

"Håret gråner, sangens elv flyter mere stille". Det var ganske mange grå hår å se den 10. mai da gamle medlemmer av Betel Ungdomslag hadde satt hverandre stevne i Akersgaten 74. Men sangens elv var ikke tørket inn. Det var kraft og sus i allsangen som blev ledet av Esther Holanger. Da vi kom til den gamle kjenningsmelodien "He lives", var vi unge igjen. Vi tenkte med takknemlighet på den ungdomsleder som betød så mye for vår åndelige utvikling. Esther minnet oss om "Remember that top-note" og hvis vi ikke klarte det som for år tilbake, var det på grunn av klumpen i halsen.

Det var Johan Elisenberg som hadde tatt initiativet til dette stevne

og han bød velkommen til glade og forventningsfulle venner fra Bornholm, Arendal, Sjælland, Kongsberg, Stavanger, ja fra Øst, Vest og Nord og til og med Amerika. Gjensynsgleden var stor hos de 125 som var til stede. (141 var påmeldt). De eldste var 95 og 94 år, nemlig Margit Halvorsen og Svanhild Johansen. De yngste var nok 45 år yngre.

Betel Ungdomslag blev stiftet i 1909 og ingen har tall på hvor mange unge som i årenes løp har gått ut og inn i den gamle bygningen på hjørnet av Akersgaten og Thor Olsens gate. Her fant vi venner for livet da vi unge og fryktsomme kom til Tigerstaden enten for å jobbe eller for å

Noen av dem som har vært formenn opp gjennom årene. Fra v.: Tor Lisle, Gunnar Berger, Jacob Arnesen, Johann Elisenberg, Ruth Bjaanes, Gunnar Holanger, Alf Nyborg. (Torkel Tjeransen og Agda Hansen var også på platformen, men er skjult bak de andre.)

studere. Her fant vi vårt åndelige hjem og blev befestet i troen. Den har også vært en god skole som har utdannet menighetsledere, misjonærer, administratorer, lærere, predikanter og konferensformenn. Av formenn fra perioden som vi representerer kan nevnes Håkon Uggedal, Kristian Hogganvik, Jakob Arnesen, Johan Elisenberg, Alfred Berger, Finn Opsahl, Svein Nilsen, Agda Hansen, Tor Lisle, Ruth Bjaanes, Gunnar Holanger, Alf Nyborg og Torkel Tjeransen. Tre er lagt til hvile og vi minnes deres innsats og den inspirasjon de ga oss. 3 av de andre var forhindret i å være til stede.

Irene Eide Elisenberg var den første kvinne som blev valgt til formann i laget, men hun kom aldri i funksjon. Hun fikk nemlig kall til Ethiopia og blev borte i 15 år. Mange av oss husker den sabbatsmorgen da Irene reiste fra Fornebu. Da hadde Sæbøe-Larsen sabbatspreken og talte om de tre englebudskaper og med begeistring i stemmen sa han: "og nå flyr søster Eide under det høyeste av himmelen".

Thoralf Sjølyst hadde skrevet sin prolog i god tid, nemlig i 1940, men den var like aktuell i dag. Det var morsomt å høre fra gamle rapportbøker. Vi blev minnet om at kårene nok var litt annerledes i trettiårene. Irene leste om 45 begeistrede unge som gikk ut i misjonsinnsamlingen en kveld og kom glade hjem med et samlet resultat på kr. 103,25. Jakob Arnesen fortalte om "Ungdoms-

røsten" og om glede og vemod ved å møtes.

Alfred Berger kunne dessverre ikke være sammen med oss, men sendte en festhilsen som vi refererer fra: "50 år er en lang periode i et menneskes liv. Men når jeg husker at det er 50 år siden jeg var formann i ungdomslaget, er det fordi det falt sammen med Cathy's og mitt bryllup. Det var forresten stunder hun undret på om jeg var gift med henne eller med ungdomslaget.

Noe husker jeg fra den tiden - solskinsgruppa, ungdomslagets styremøter med flere medlemmer enn i menighetsstyret. Torvmøter på Stortorvet med 50 medlemmers kor, lastebil, talerstol og høytaleranlegg. Samtalemøter søndag kveld, bønnemøter, programlørdag for menigheten lørdag aften. Ett av programmene var en dramatisering av Kristi gjenkomst, og enkelte eldre damer i menigheten påsto at det hadde ødelagt nattesøvnen deres.

En hendelse som har satt seg fast kan fortelle litt om en arrangørs kvaler når ikke alle detaljer er vel gjennomtenkt på forhånd. Vi var invitert til Stockholm og vi presenterte et program lørdag kveld som til og med imponerte den rutinerede programskaperen Paul Sundquist. Et program som generalkonferensens ungdomssekretær fikk utskrift av. Klimaks i programmet var ungdomskoret som sang om lyset som sprer seg om vi alle tente våre lamper. Et lite stearinlys blev tent i

Noen av deltakerne. Til venstre på forreste rekke sitter Margit Halvorsen, den eldste "ungdommen" som var til stede, 95 år gammel.

første korråd i en mørklagt sal, og så tente korets 50 medlemmer hverandres lys etterhvert. Alle var grepet av stundens mektige budskap. Men jeg må tilstå at det var noe helt annet jeg var grepet av. Jeg var grepet av en bunnløs frykt. Jeg satt i kulissene og så inn i radene av unge, begeistrede jenter som sang av full hals, uten å tenke på lysene og hårprakten til dem i rekken foran. Jeg knyttet hendene og ba Gud om hjelp og beskyttelse. Hva ville skjedd om et av lysene fenget i hårprakten. Katastrofebrann, politiforhør, liv kunne ha gått tapt. Alt var for grusomt å tenke på. Men Gud beskyttet oss denne gangen.

Til et godt samvær hører god mat. Nøttepuddingen og riskremen gjorde

lykke og vi satt ved bordet i nesten to timer. Noen hadde ikke sett hverandre i 40 år så det var mye å snakke om. Middagen var forøvrigt ikke det eneste kulinariske høydepunkt. Før vi skiltes om ettermiddagen hadde vi bløtkakefest. Der var Gerd Torbjørnsen arrangøren. Gerd hadde selv bakt fire bløtkaker og hvor mange kaker hun i årenes løp har bakt til ungdomslaget og til andre av menighetens tilstelninger, vet nok hverken hun selv eller andre. Takk for lang og tro tjeneste til Gerd og mange andre.

Etter middagen kom det som vi alle hadde sett fram til - et godt, gammeldags ungdomsmøte. Det var tilrettelagt av Esther og Gunnar Holanger, Kari og Tor Lisle.

Program

Svakt preludium:	I den stille klare morgen. Tor Inge Dahl
Resitasjon:	Kirsten Wiik
Velkommen:	Gunnar Holanger
Åpningssang:	Se i himlens skyer klare.
Bønn	
Prolog:	Han kommer. Thoralf Sjølyst
Duett:	I himlen er det mange ting jeg ønsker å få se. Eivind Keyn og Birger Melsæther
Sangsolo:	I den stille klare morgen. Finn Johansen og Berit Ottesen
Solo:	I den stille klare morgen. Per Solberg
Tale:	Jeg vil lytte etter lyden av hans trinn. Rolf Kvinge
Medley:	Sanger om Jesu gjenkomst. Margit Olsen
Vitnesbyrd:	Kari Lisle
Solo:	Stjernesangen Vighjørn Forøy
Vitnesbyrd:	Alf Nyborg
Kvartett:	I den stille klare morgen. Alf, Birger, Oddvar og Eivind
Fellessang:	Vi har et håp som setter oss i brann.
Avslutning:	Tor Lisle

Vi var allesammen dypt grepet. Vi hørte *lyden av hans trinn* i resitasjon, tale og sang. Aldri er det blitt talt mer inderlig, sunget og deklamert med mer innlevelse. Slik følte vi det i hvert fall. Kari delte en interessant beretning med oss. Hun fortalte hvordan adventbudskapet var kommet til hennes familie. En løpeseddel blev gitt en slektning av hennes mor - en drosjesjåfør som stod ved en holdeplass. Han og hans kone gikk til de averterte møter. De blev grepet av budskapet og delte det med slekt og venner. Som et resultat er det i dag tre store familier som i tredje og fjerde generasjon tilhører adventmenigheten. Kast ditt brød på vannet.

Da vi som avslutning sang "Vi har et håp som setter oss i brann, håp om at Jesus kommer snart", følte vi alle at håpet var blitt styrket ved samværet. Vi tror at han kommer snart.

Takk til Johan Elisenberg fordi han satte i gang dette fine treffet. Takk til alle i komiteen for strev og innsats. Takk til alle dere som kom. Vi hilser alle dere som ikke hadde anledning til å komme. Neste år har vi 90 års jubileum og planer et nytt treff.

Vi takker Gud for gode ungdomsår i Betel Ungdomslag. Vi takker fordi han har bevart oss. Vi takker for gode venner og for håpet om å få møtes i den stille klare morgen.

Agda Hansen

Hyggelig og berikende samvær.

Tirsdag d. 12. maj vil blive husket længe af de ca. 60 deltagere, som havde taget imod indbydelsen fra SDA Pensionistforening i Danmark.

Sammenkomsten begyndte med, at vi kl. 11.00 samledes om de lange borde i Adventkirken, Odense.

Inden middagen blev serveret holdt L. M. Jensen en andagt, hvor han sammen med Guds Ord gav os mange gode råd og ideer om, hvordan vi kunne opleve en indholdsrig og tilfredsstillende tredje livsalder.

Efter spising holdt "Morfars bus" for døren og med Aage Bech ved rattet begyndte vi på en alletiders dejlig tur mod sydfyn. Vejret var strålende, og da kørslen foregik ad små bugtede veje gennem, landskabet, fik vi på denne måde næsten utallige smukke synsindtryk: nyudsprungne blomster og træer i en uendelighed og mange nytækkede stråtage, samt levende hegn omkring grønne marker. Vi har sikkert ikke før set vort yndige land så smukt!

Første stop var slottet eller hovedgården Egeskov. Vi fik to timer til at gå omkring i den store, skønne park, være inde i slottets 66 værelser, se veteranmuseum, med fly og veteran-

biler med årgang helt tilbage til år 1904.

Slottet opførtes i 1550-erne og er en vandborg i en sø. Ifølge traditionen medgik der en hel egeskov til piloteringen, d.v.s. mange tusinde træstammer. Slottets store og mindre rum, kan ikke beskrives, men må ses. Værelser fyldte med kostbarheder fra ind- og udland. Ved ankomsten til slottet hørtes nogle mærkelige lyde, som mindede om vor barndomstid: nogle frøers høje kvækken i en lille sø.

De to timer gik alt for hurtigt. Så forlod vi dette sted nær Svendborg og kørte videre mod Fåborg til den næste seværdighed, Brahetrolleborg, et middelalderligt cistercienser kloster, fra det 16. og 17. århundrede. Dette slot eller hovedgård er under restaurering og er derfor kun delvis tilgængelig for publikum. Vi brugte det meste af den halve times ophold til at beundre klosterkirkens indre. Nær ved det smukke alterbillede af

Jesus og disiplenes nadvermåltid holdt Henning Jacobsen en bøn for os alle og for slottets beboere.

Så gik turen hurtigt hjemad ad den slagne landevej. Fyldt af mange store indtryk sang vi i bussen om vor store Gud og vor egen pilgrimsrejse imod Himmelen.

Det begyndte at regne, men som vor turleder, Jens Madsen, sagde, kunne det ikke gøre noget, at det regnede, for nu var turen jo næsten forbi (dog ventede der en forfriskning fra vore trofaste køkkensøstre), og Jens Madsen takkede af, og vi takkede ham med vore klap!

Vi havde haft en usedvanlig god dag og oplevet en foryngelse i vore sind.

Børge Larsen

Til En Syk

Hvis nattesøvnen flygter fra dit øje, og du er ængstelig, forpint og mat, så husk din Fader i det høje har treffetid ved både dag og nat.

Tro ikke du er af Gud forladt, fordi du af sygdom knuges. Måske han for dig har en gerning beredt, hvortil kun en syg mand kan bruges.

Anton Berntsen

EN HILSEN

Aktiv Pensjonstid er et populært tidsskrift. Redaksjonen får forskjellige former for reaksjoner. De som skriver i bladet får også signaler om at folk leser og setter pris på bladet. Blant de mange som tar kontakt er vår hederskronte gamle medarbeider Thorvald Kristensen. Han er pastoren som gjennom mange år satte merker etter seg i Danmark og som gjennom år med vidsyn og et strålende lederskap skapte grobunn for den eventyrlige vekst samfunnet har fått i Vest Afrika. Som unionsformann hadde han ansvar for en virksomhet som egentlig var et helt divisjonsområde (og ble til det i senere år). Han skriver bl' a. om en artikkel i siste nummer av bladet og peker på hvordan det er sant at vi "separeres etter alder". I de seneste 11 år har han levd som enkemann. Det er vondt å være alene og måtte savne den man elsket gjennom de mange år. Kristensen peker på hvor mye vi lærte av hverandre gjennom de årene Danmark og Norge var en union og hvor viktig det er at generasjonene lærer av hverandre og arbeider sammen for å fremme Guds sak. Vi hilser vår gamle sjef i respekt og med kjærlighet og ønsker ham mange gode dager og år.

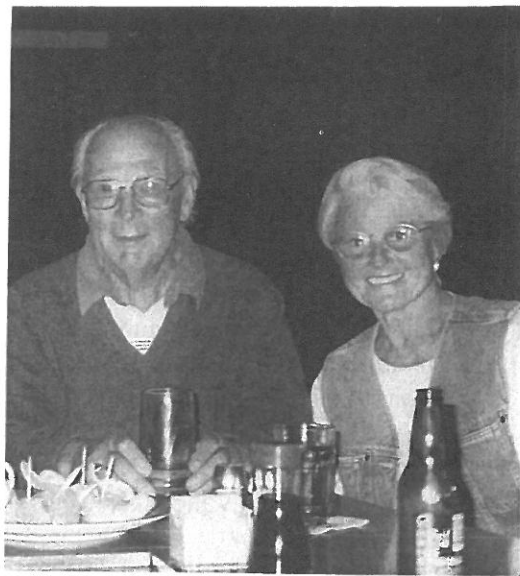
Øivind Gjertsen

DE SOM DRO UT

Takk for brev for en stund siden. Vi var i Palm Springs Jan/Feb. Hadde vi visst dere var der ville vi ha forsøkt å treffes. Vi reiser tilbake i oktober da vi har kjøpt et lite mobilhome i Desert Hot Springs, og blir der sansynligvis til ut april neste år, dersom helsa holder og alt går som vi planer.

Hanna og jeg hadde nettopp vår 40. bryllupsdag. Vi har bodd i Seattle hele tiden. Jeg har arbeidet i eien-
domsmegleryrket, i forskjellige kapasiteter, og ble endelig pensjonist den 1. mai ifjor. Helsa er stort sett veldig god, og i Norge ville de vel si at jeg bærer mine 77 år godt. Hanna har arbeidet som fysioterapeut i 42 år, også på forskjellige områder. Hun har og vært pensjonist et år.

Vi har to sønner, Arne og David. Den eldste er Boeing-ansatt, og har ansvar for computer program på mange steder. Han reiser en del, har også blitt sendt til Holland to ganger for Boeing. David er notbas på en stor Alaska fiskebåt. Han er borte lengre perioder av gangen, men også hjemme mange uker innimellom. De er begge gift og har sine egne

Hjaltar og Hanna Helmersen

familier. Vi har 4 barnebarn her, og så to i California. Min eldste sønn Richard har to nydelige små piker. Vi besøkte dem i Suisun City på hjemturen i mars. Besøkte også Enok Lohne i Fresno. Han arbeider fremdeles som pulmonary specialist (MD)

Her i Seattle har vi vært meget aktive i menigheten. Jeg har vært menighetsleder, sabbatskoleleder, Head Elder, osv. Men nå har de yngre tatt over, og vi er Senior members. Hanna har også vært leder for flere avdelinger i barnesabbatskolen, vært aktiv i sangkoret, vært menighetssøster og forstander, men nå er vi som sagt avløst av yngre krefter.

Vi har gått til Greenlake Church i alle disse årene, så der er vår største vennskapskrets. Vi har også vært aktive i Nordlandslaget, begge vært

formenn eller presidenter som de sier her. Vi hadde 450 medlemmer en stund, men nå er vi nede på 100. De har dødd ut etterhvert, og den yngre generasjon er ikke interessert i å fortsette. Det er vel lite behov for denne slags foreninger idag, med hurtig forbindelse over nordpolen, og internet og alle andre kommunikasjonsmidler. Men vi går fremdeles til møtet hver måned, og har nettopp hatt stevne her i Seattle for Nordlandslagene i Vancouver, B.C., Tacoma og Seattle. Vi har gode venner i det norske samfunnet også. Jeg spiller golf med noen gamle norske venner en gang i uka. Ellers holder jeg på med å lære meg stadig nye ting på datamaskinen. Vi har også et koselig, lite hjem med hage som skal vedlikeholdes.

Hanna går til Eldresenteret og tar mange klasser. Hun har et ungt sinn, og liker å lære. Også hun holder seg godt, går tur en time hver dag, og tar klasser i Thai Chi. Hun og hennes søster Kirsten startet en norsk leseklubb for 14 år siden. De er 10 damer fra Nord Norge som møtes 2 ganger i måneden til høytlesing av norske bøker. De er hennes beste venner, tror jeg.

Vi går til kirken hver sabbatsmorgen kl. 9, og er hjemme igjen ved 12:30 tiden. Vi har en god pastor, og interessante og lærerike program. Også veldig fin kvalitets musikk. Vi har nok forandret en del av våre ideer fra dengang vi var i Norge, men adventist-tradisjonene er fremdeles

betydningsfulle for oss. Vi leser AKTIV fra perm til perm, og synes særlig at nyheter om våre GAMLE kjente er interessante.

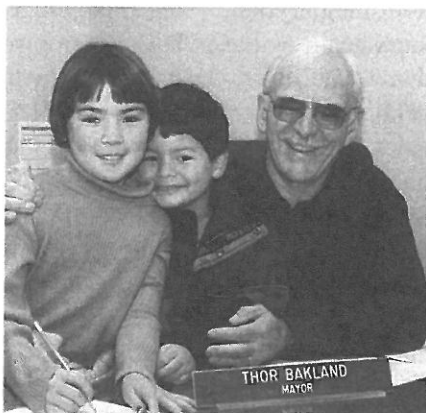
Ja, dette var litt om oss. Sender et bilde som ble tatt i Palm Springs, så det er det nyeste. Lev vel. Kanskje treffes vi neste vinter? Det ville være veldig hyggelig.

Beste hilsener fra oss begge to. Gud velsigne dere.

Hjaltar

THOR BAKLAND

Da Thor Baklands artikkel, "Fra Tromsø til College Place" stod i forrige nr. av bladet, ble dessverre bildet uteglemt. Vi beklager dette, og bringer det denne gang.

Thor Bakland er en aktiv pensjonist og ble nylig valgt til borgermester i College Place, Washington hvor han og familien bor. På bildet ser vi ham på borgermesterens kontor sammen med to av barnebarna.

VI ER OVERVÅKET

Salme 139 er kalt overvåkings-salmen. Den forteller oss om Guds omsorg for oss og viser oss den kjærlighet, omtanke og interesse Gud har for den enkelte av oss. - David skrev salmen under inspirasjon av Den Hellig Ånd. "Herre, du ransaker meg og kjenner meg. Om jeg sitter eller står, så vet du det, langt borte fra merker du mine tanker. Om jeg går eller ligger, ser du det, du kjenner alle mine veier. Ja, før jeg har et ord på tungen vet du det, Herre, fullt og helt. Bakfra og forfra omgir du meg, du har lagt din hånd på meg. Det er for underfullt til å skjønne, det er så høyt at jeg kan ikke fatte det." (v.1-6)

Det som skjer på våre moderne sykehus kan være en illustrasjon, selv om den er ufullkommen. Der har de noe som kalles overvåkings-avdelingen, eller intensivavdelingen. Her kan sykepleieren fra vaktrommet på en TV skjerm, natt og dag følge pasientens puls, hjerteslag og hjernevirksomhet. - Dette skjer selvfølgelig til beste for pasienten, for at han eller hun kan kjenne seg trygg, og vite at ved det minste tegn på unormale funksjoner, vil lege straks tilkalles og komme til hjelp så langt det er mulig.

David minner oss om Guds allvitenhet og omsorg, at han er alle steds nærværende med sin Ånd og

sine engler og overvåker oss under alle livets erfaringer. Det er godt for oss å vite det, og i bønn kan vi alltid ha kontakt med Gud. "Nei, han blunder ikke og sover ikke, Israels vokter." (Sal.121,4) "For Herrens øyne farer over hele jorden, så han med sin makt kan hjelpe dem som helhjertet holder seg til ham." (2.Krøn.16,9) Dette bekreftes mange steder i Guds ord. "Fra himmelen skuer Herren ned og ser hvert eneste menneske. Fra sin tronstol holder han øye med alle som bor på jorden, han som har dannet alles hjerter og merker seg alt de gjør."(Sal,33,13-15)

David hadde også opplevd det i sitt eget liv, at Guds våkende øyne fulgte ham. I Sal.56 sier han: "Du har skrevet opp hvordan jeg flakket omkring; mine tårer har du samlet i din flaske. Står det ikke i din bok?" (v.9) Ja, slik gir han uttrykk for at han vet Gud ser alt som hender ham. - Slik også med Josef. Han visste Gud så alt han foretok seg. Da han ble fristet

av Potifars hustru, sa han til henne: "Hvorledes skulle jeg da gjøre denne store ondskap og synde mot Gud?" (1.Mos.39,9).

Herren kjenner oss

"Herre, du ransaker meg og kjenner meg", sier David. Det er bare en som virkelig kjenner oss til bunds, og det er Gud som har skapt oss.

Også hos profeten Malakias har vi en bemerkelsesverdige uttalelse om hvor godt Gud kjenner oss: "De som frykter Herren talte da sammen, og Herren lyttet og hørte hva de sa. Hos ham ble det skrevet en minnebok om dem som frykter Herren og ærer hans navn." (Mal. 3,16)

Vi leste jo også i salmen: "Ja, før jeg har et ord på tungen vet du det, Herre, fullt og helt." Gud hører hvert ord vi taler. Jesus sier i Matt.12,37. "Ja, etter dine ord skal du kjennes rettfærdig, og etter dine ord skal du dømmes skyldig." Vi trenger å be som David i Sal.141,3. "Herre, sett vakt for min munn, vakt mine leppers dør!"

Vi leste også: "Om jeg går eller ligger, ser du det. Du kjenner alle mine veier." Ja, Herren vet når vi er i aktivitet - han vet hva vi gjør. Han ser når vi er trette og trenger hvile. Han vet når vi er syke og må holde sengen. Vi er stadig gjenstand for Guds overvåkenhet og oppmerksomhet og omgitt av hans kjærlighet. I Hebr.4,13 sies det: "Ingen skapning er skjult for ham. Alt ligger nakent

og bart for ham som vi skal stå til regnskap for." Det kan kanskje virke skremmende for oss, men det skulle ikke det, for det er i kjærlighet Gud ser til oss. "Hans banner over meg er kjærlighet" (Høysangen.2,4) Vi leser videre i Hebr.4,14: "Da vi nå har en stor øversteprest som har gått igjennom himlene, Jesus Guds Sønn, så la oss holde fast ved bekjennelsen!" Vi kunne kanskje være fristet til å si: "Nei, det kan ikke nytte for meg. Jeg kan aldri holde mål." Men vi må ikke tenke slik. "La oss holde fast ved bekjennelsen", at vi ønsker å være Guds barn. Og legg merke til hva det sies i neste vers: "For vi har ikke en øversteprest som ikke kan ha medlidenhet med oss i vår svakhet, men en som er prøvet i alt på samme måte som vi, men uten synd. La oss derfor med frimodighet tre fram for nådens trone, så vi kan få miskunn og finne nåde som gir hjelp i rette tid."

David sier videre i denne salmen: "Hvor dyrebare dine tanker er for meg, Gud." Hva er det for tanker Gud har med oss? "For jeg vet hvilke tanker jeg har med dere, sier Herren, fredstanker og ikke ulykkestanker. Jeg vil gi dere fremtid og håp." (Jer.29,11)

David slutter salmen med en bønn jeg tror vi alle gjerne vil stemme i med: "Ransak meg Gud, og kjenn mitt hjerte. Prøv meg og kjenn mine mange tanker. Se om jeg er på den onde vei, og led meg på evighetens vei." (Sal.139,23,24).

Paul Frivold

Verdifulle barndomsminner

Det store privilegium å vokse opp i et hjem med troende foreldre er noe jeg ikke kan takke Gud nok for. Tidlig lærte jeg at Gud er trofast, at han hører bønn og holder sine løfter. Min far døde 3. juni 1932 da jeg var 9 år gammel. Mor stod alene igjen med fem barn fra 4 til 13 års alder. Det var ingen spøk å bli enke med en barneflokk i den tiden. Far var syk i over 1 1/2 års tid før han døde, og det meste av deres sparepenger var oppbrukt mens han var syk. Det ble mange tunge dager og vanskeligheter for mor, for det var ikke noe som het enketrygd eller barnetrygd den gang. Til slutt var det kommet så langt at hun hadde brukt opp sine siste penger, og det var nesten slutt på maten.

Da vi barn var i seng om kvelden etter et magert kveldsmåltid var hun alene inne i stuen i inderlig bønn til Gud. Hun tryglet om hjelp så hun kunne få et arbeid og en fortjeneste slik at hun kunne kjøpe mat og ta vare på barna og hjemmet. Hun minnet Gud om hans løfte i 5. Mos. 31,8. »Herren, Han som drar foran deg, Han skal være med deg, Han skal ikke slippe deg og ikke forlate deg. Du skal ikke frykte og ikke være motløs.»

Da syntes hun det var som om en stemme hvisket til henne: »Gå til kottet under trappen og se i innerlommen i den gamle kåpen!» »For en tåpelig idé,» tenkte hun, »jeg vet da godt at det finnes ingen penger der.» Så tryglet og ba hun videre. Igjen kom stemmen, og ennå tydeligere enn første gang. »Nå begynner jeg vel å bli forvirret og overnervøs,» tenkte hun og var nesten sint på seg selv. Hun fortsatte i fortvilet bønn.

Da var det rent som en makt tvang henne til kottet, og motvillig stakk hun hånden i lommen til den gamle kåpen som hun ikke hadde brukt siden far ble syk. Der fant hun 10 kroner! Da husket hun den siste gang hun og far var ute og gikk tur sammen før han ble syk. Han hadde gitt henne 10 kroner og sa: »Vet du i dag fikk jeg mere penger enn beregnet for et arbeid jeg har gjort, og disse pengene skal du ha helt for deg selv. Du skal ikke bruke dem til

mat eller noe i huset, men kjøpe deg noe du trenger selv.» Pengene ble lagt i lommen, og i alt som fulgte med fars sykdom og død, ble kåpen hengende i kottet, glemt og ute av sinn helt til denne kvelden.

10 kroner var mange penger i 1932. En kunne få mer for 10 kroner da enn en får for 100 kroner i dag. Disse pengene var nok for vår lille familie til mor fikk solgt fars mekaniske verksted og senere fikk fast arbeid i en butikk.

I Jes.65,24 sier Herren: »Og det skal skje, før de roper vil jeg svare, og mens de ennå taler vil jeg høre.» »Dette må dere aldri glemme,» sa mor ofte til oss barna. »To år før jeg trengte det og ropte til Herren om hjelp, hadde han gjort ferdig svaret på min bønn, og Jesus sier at vår Himmelske Far vet hva vi trenger til,» sa hun, »vi må bare stole på Ham, be og tro.» Hun minnet oss ofte om disse løftene fra Bibelen.

Jeg kan også huske de siste ordene far sa til meg. Jeg satt ved sengen

hans den siste 17. mai han levde. Mor måtte være noen timer hos mine besteforeldre som også var syke, og far kunne ikke være alene. Mine søsken var hos slektninger noen dager for det måtte være stille i huset.

Mens jeg satt der ved sengen sa han med svak stemme: »Lille venn, vær ikke bedrøvet og gråt ikke for at pappa skal dø, for Jesus elsker deg og alle barna, og han vil passe på dere. Gud har gitt mange løfter i Bibelen til enker og farløse. Nå vil Gud være far for dere, og Han er den aller beste far noen kan ha. Han glemmer dere aldri, men vil være med dere helt til vi møtes på oppstandelsens morgen.» Gud har holdt sine løfter og han har sørget for oss. Om det var smått og fattigslig i mitt barndomshjem, så gikk vi aldri sultne til sengs eller var uten klær.

**«Stol på meg på nødens dag,
og jeg vil utfiti deg»**

Jeg har erfart og opplevet at Gud er god, trofast og kjærlig. Og nå gleder jeg meg også over ordene i Jes. 46,4. »Like til deres alderdom er jeg den samme, og til dere får grå hår vil jeg bære dere. Jeg har gjort det, og vil fremdeles løfte dere, jeg vil bære og redde dere.»

Gud være takk, han svikter aldri. Om vi er troløse så er han trofast, for han kan ikke fornekte se selv. 2. Tim. 2,13.

Sigrid Wollan

GULLFISKENE ...

Forts fra side 3

ikke skal sørge som de andre.»
1.Tess.4,13. Og han forsikrer oss like etterpå: »For Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først oppstå. Deretter skal vi som lever, som er blitt tilbake, sammen med dem rykkes opp i skyer, opp i luften, for å møte Herren. Og så skal vi alltid være sammen med Herren. Trøst da hverandre med disse ord.» 1.Tess.4,16-18.

Våren og sommeren er en herlig tid. De forsikrer oss om livets vekst. Høst og vinter har også sitt budskap. Livet er Herrens gave til oss. Vi må holde fast på denne gaven. Den er evig for dem som tror og holder fast inntil enden.

Alfred C. Berger

EN HILSEN FRA KASSEREREN.

Kjære Pensjonistvenner og lesere av "Aktiv Pensjonist"!

Det er hyggelig å se de mange giroinnbetalinger (og andre innbetalinger) som har strømmet inn til bladet gjennom året. Giroblanketten som var vedlagt i nr.4 - 97, har vært trofast brukt. Derfor - en stor takk til alle!

Det viser også at det gode bladet blir verdsatt til stor oppmuntring også for dem som arbeider med det.

Og økonomisk sett regner vi med at det fortsatt skal la seg gjøre å gi ut bladet. Det vil nok bli sendt ut en ny giroblankett, men som tidligere, er den ment til en frivillig gave ettersom det passer.

Vennlig hilsen
Edith Nordvåg

Aktiv Pensjonistid

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening

Redaktør: Alfred C. Berger
Bergerhøgda, 1464 Fagerstrand.

Alle henvendelser i Norge angående bladet sendes til formannens adresse.

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Hans Jørgen Schantz
Jersie Center 5, 2680 Solrød Strand
Tlf.: 56 14 75 01

Ekspedisjon i Danmark: Elisabeth Nielsen
Allikevej 3, 2970 Hørsholm, tlf.: 42 86 96 36

SDA-arbeideres Pensjonistforening i Norge
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Johan Elisenberg
Nordåssløyfa 29A, 1251 Oslo. Tlf.: 22 61 73 19

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09

Kasserer: Edith Nordvåg
Furubergveien 111B, 2300 Hamar, tlf.: 62 52 55 96

Postgirokonto: 0824 076 0852
Bankgirokonto: 6142.05.36452

"Som du dømer, fær du dom"

Av Elias Blix
Skrevet i 1900
Med norsk folketone fra Sunnfjord

Som du dømer, fær du dom.
Høyr det ord og lat deg vara!
Som i skogen atterljom
Vil med dine ord deg svara,
Så deg Jesus lærer her:
Som du dømer, dom du fær.

Som du mæler, fær du mål,
Når deg Gud ein dag skal døma.
Han vil skjenka full den skål
Som du let din neste tøma.
Høyr på Jesu ord og lær:
Som du mæler, mål du fær.

Lett du nestens lyte ser,
Dine egne helst vil glyma.
Eingong Gud i ljøs dei ter,
Då du ingen ting kan gøyma.
Døm med sanning og med sømd!
So du dømer, vert du dømd

